

Kristuksen muovaama elämä ja Hengen muovaama puhe

”Sen opetuksen mukaan teidän tulee hylätä entinen elämäntapanne ja vanha minänne, joka on petollisten himojensa vuoksi tuhon oma. Teidän tulee uudistua mieleltänne ja hengeltänne ja puukea yllenne uusi ihminen, joka on luotu sellaiseksi kuin Jumala tahtoo, elämään oikeuden ja totuuden mukaista, pyhää elämää.” (Ef. 4:22–24.)

Avaintekstit:

Ef. 4:17–32;
Kol. 3:1–17;
Sak. 3:3–5;
Sak. 8:16;
Jes. 63:10;
Room. 8:16, 26, 27.

José Antonio oli asunut Espanjalle kuuluvan Mallorcan saarella sijaitsevan Palman kaupungin kaduilla kodittomana miehenä jo vuosien ajan. Hänen hiuksensa ja partansa olivat harmaantuneet ja takkuiset, mikä sai hänet näyttämään paljon vanhemmalta kuin 57-vuotiaalta. Eräänä päivänä parturi-kampaamon omistava Salva Garcia lähestyi Joséta ja ehdotti tälle täydellistä muodonmuutosta.

Josén istuessa parturin tuoliin ahkera tiimi kävi leikkaamaan, värjäämään ja muotoilemaan takkuuntunutta hiuskuontaloa ja partaa. Seuraavaksi José sai uudet tyylikkääät vaatteet. Sitten tuli paljastuksen aika! Kyyneleet täyttivät Josén silmät hänen nähdessään itsensä peilistä. ”Olenko tuo todella minä? Olen niin erinäköinen. Kukaan ei tule tunnistamaan minua!” José huudahti. Myöhemmin hän kertoi: ”Se ei ollut vain ulkonäön muutos. Se muutti minun elämäni.”

Efesolaiskirjeessä 4:17–32 Paavali sanoo uskovien kokeneen täydellisen muodonmuutoksen. He ovat riisuneet vanhan minänsä ja omaksuneet uuden identiteetin. Josén kokeman muutoksen tavoin kyse ei ole vain pelkästä ulkoisesta muodonmuutoksesta. Siihen kuuluu mielen ja hengen uudistuminen (Ef. 4:23), joka saa uskovat elämään ”oikeuden ja totuuden mukaista, pyhää elämää” (Ef. 4:24). Tämä on ylivoimaisesti paras muodonmuutos.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 19.8.2023

SYNNIN SYÖKSY- KIERRE

Vertaa Ef. 4:17-32 ja Kol. 3:1-17. Kuinka Paavali puhuu sen puolesta, että uskovat eläisivät sellaisella tavalla, joka rohkaisee seurakunnan ykseyteen?

Edellisessä tekstikatkelmassa (Ef. 4:1-16) Paavalin teemana oli seurakunnan ykseys. Kun vertaamme jakeita Ef. 4:1 ja Ef. 4:17, huomaamme, että molemmissa on samankaltainen kehotus sen suhteen, kuinka vaeltaa tai elää. Samankaltaisuus viittaa siihen, että Paavali käsittelee edelleen samaa teemaa - ykseyttä ja sitä tukevaa elämäntapaa. Hän tekee sen kuitenkin uudesta ja aluksi negatiivisesta näkökulmasta.

Ef. 4:17-24 Paavali vertaa pakanallista elämäntapaa, jonka hän katsoo heikentävän ykseyttä (Ef. 4:17-19), todelliseen kristilliseen elämänmalliin, joka vaali ykseyttä (Ef. 4:20-24). Kun luemme Paavalin terävää kritiikkiä turmeltuneesta, pakanallisesta elämäntavasta, meidän tulee muistaa hänen vakaumuksensa siitä, että ei-juutalaiset ovat myös Jumalan lunnastamia Kristuksen kautta ja heille tarjotaan täyttä kumpanuutta Jumalan kansassa (Ef. 2:11-22; Ef. 3:1-13). Jakeissa Ef. 4:17-19 Paavali esittää siten rajoitetun ja negatiivisen kuvauksen synnyltään vierasheimoisista (Ef. 2:11).

Paavali ei ole huolissaan vain joistakin pakanoiden yksittäisistä synneistä tai teoista, vaan käyttäytymismalleista, joiden mukaan he toimivat, ja heidän kulkemastaan alaspäin suuntautuvasta polusta, joka johtaa heidät synnin otteeseen. Jakeiden Ef. 4:17-19 ytimessä on muotokuva turtuneesta hengellisyydestä: "Heidän ajatuksensa ovat turhanpäiväisiä, heidän ymmärryksensä on hämärtynyt, ja se elämä, jonka Jumala antaa, on heille vieras - -." (Ef. 4:17, 18.) Turtunut hengellisyys on yksi syy tekstissä mainittuun hämärtyneeseen ymmärrykseen. "- - sillä he ovat tietämättömiä ja sydämel-tään paatuneita. Heidän tuntuksensa on turtunut - -." (Ef. 4:18, 19.) Toinen syy on seksuaalinen paheellisuus. "- - he ovat heittäytyneet irstailuihin sekä kaikenlaisen saastaisuuteen ja ahneuteen." (Ef. 4:19.) Jumalasta vieraantuneina he eivätkä tiedä, miten elää, ja erossa hänen pelastavasta armostaan he jatkavat synnin ja turmeluksen syöksykierteessä.

Mikä on ollut oma kokemuksesi synnin voimasta, joka vain jatkaa ihmisen vetämistä alaspäin yhä suurem-paan syntiin?

DRAMAAT- TINEN VAATTEIDEN VAIHTO

**Kun Paavali kertoo lukijakuntansa kääntymyskoke-
musta, minkä olennaisen asian hän esittää siitä heil-
le? (Ef. 4:20-24.)**

Kuvailtuaan heidän aiempaa pakanallista olotilaansa (Ef. 4:17-19) Paavali ei sano: ”Tämä ei ollut se tapa, jolla opitte *Kristuksesta*”, vaan ”näin te ette ole oppineet *Kristusta tunte-
maan*.” (Ef. 4:20, VKR). Huomioiden, että kirjeen lukijat olivat kuulleet ja oppineet Jeesuksesta, Paavalille uskon tulemisen keskiössä on henkilökohtainen yhteys Kristukseen, joka on niin elävä ja todellinen, että sitä voidaan kuvata Kristuksen tuntemiseksi. Me tunnustamme, että ylösnoussut ja korotettu Jeesus elää ja on läsnä kanssamme. Hänen opetuksensa ja esimerkkinsä muovaa meitä. Meidän tulee olla hänelle uskollisia, koska hän on Herra. Me avaamme elämämme hänen aktiiviselle johdatukselleen ja ohjaukselleen, jota hän antaa Henkensä ja sanansa kautta.

Paavali kertoo meille, että Kristuksen kaltaisen elämän saavuttaminen vaatii prosessia, jossa on kolme vaihetta: 1) meidän tulee hylätä entinen elämäntapamme (Ef. 4:22); 2) uudistua sisäisesti (Ef. 4:23); ja 3) pukea yllemme uusi, Jumalan mielen mukainen elämänmalli (Ef. 4:24). Paavalin käyttämä vertauskuva heijastelee tapaa, jolla Vanhassa testamentissa käytettiin vaatteita symbolina sekä syntisyydelle (esim. Ps. 73:6; Sak. 3:3, 4; Mal. 2:16, VKR/RK 2012) että pelastukselle (esim. Jes. 61:10; Hes. 16:8; Sak. 3:4, 5).

Muinaisina aikoina miehet käyttivät polveen asti ulottuvaa tunikaa alusvaatteenaan, ja sen päällä viittaa tai vaippaa suojaamaan auringolta. Samoin naiset käyttivät tunikaa ja viittaa. Raamatunajan kulttuureissa vaatteet valmistettiin itse. Vaatteet olivat arvokkaita ja kalliita, ja niitä pidettiin pitkään. Olisi ollut epätavallista omistaa useampi kuin yksi vaatekerta. Vaatteiden laatu ja tyyli kertoi käyttäjän identiteetistä ja arvoasemasta. Vaatekerran vaihtaminen uuteen oli hyvin harvinainen ja tärkeä tapahtuma (ei siis vähäpätöinen tapaus, jollainen se monissa kulttuureissa nykyään on). Paavali ajattelee, että ihmisten elämänmuutos on yhtä huomattava kuin muutos, joka ensimmäisen vuosisadan ihmisillä oli, kun he saivat vaihtaa vanhan vaatekerran uuteen.

Mikä merkittävä ero on sillä, että opimme Kristuksesta tai opimme tuntemaan Kristuksen?

**YKSEYDEN
RAKENTA-
MISTA**

**JA
ARMOL-
LISTA
PUHETTA**

Mikä Paavalin neuvoista koskien uskovien keskuudessaan käyttämää puhetta on sinulle juuri tällä hetkellä tärkein? Miksi? (Ks. Ef. 4:25-29.)

Paavali käyttää toistuvasti mielenkiintoista rakennetta Ef. 4:25-32: kielto, kehoitus, perustelu. Jae 25 havainnollistaa tätä: kielto (lopettakaa valehtelu) ja kehoitus (puhukaa toinen toisellenne totta), ja sen jälkeen perustelu (sillä me olemme saman ruumiin jäseniä, joka merkitsee yhteenkuuluvuutta). Paavalin kehoitus puhua totta ei ole kutsu riidanhaluisesti tai tahdittomasti toistaa tosiasioita muille seurakunnan jäsenille, vaan hän viittaa kehotuksellaan kohtaan Sak. 8:16, jossa toisuuden puhumista pidetään keinona edistää rauhaa.

Koska Paavali jakeessa 31 käskää hylkäämään kaiken vihan ja vihaisen puheen, hänen sanansa jakeessa 26 eivätkä anna lupaa vihan harjoittamiseen seurakunnassa. Pikemminkin Paavali myöntää vihastumisen mahdollisuuden, mutta käskää meitä rajoittamaan sen ilmaisuja. Hänen ajatuksenaan on: "Jos sattuisittekin vihastumaan, älkää antako sen kasvaa synniksi asti."

Sitten Paavali näyttää keskeyttävän puheeseen liittyvän teemansa varkaille suunnatulla kiellolla: "Varas älköön enää varastako - -." (Ef. 4:28.) Myönteisenä käskynä varas saa kehotuksen tehdä työtä ja ansaita rehellisesti toimeentulonsa (Ef. 4:28; ks. myös 1. Kor. 4:12; 1. Tess. 4:11). Perusteluna: "niin että voi myös antaa tarpeessa oleville" (Ef. 4:28). Ehkä Paavali sisällyttää nämä sanansa varkaista tähän kohtaan sen takia, että varkaus ja petollinen puhe ovat yhteydessä toisiinsa, kuten kertomus Ananiaksesta ja Safirasta osoittaa (ks. Ap. t. 5:1-11). Paavalin usko Kristuksen muuttavaan voimaan on niin vahva, että hän visioi varkaiden tulevan hyväntekijöiksi!

Sitten Paavali antaa taas kiellon: "Älkää päästäkö suustanne sopimatonta puhetta - -." (Ef. 4:29a.) Se kuvaa tapaa, jolla vahingoitamme toista kielemme avulla. Tätä seuraa kehoitus: "vaan puhukaa sitä, mikä kulloinkin on hyvää ja hyödyllistä ja kuulijoille iloksi" (Ef. 4:29b). Huuliille pyrkiviä negatiivisia ilmaisuja ei vain pysäytetä, vaan ne korvataan sellaisella puheella, joka on rakentavaa, tilanteeseen sopivaa ja kuulijoille armollista. Kunpa kaikki sanamme voisivat olla tällaisia!

PYHÄ HENKI USKOVAN ELÄMÄSSÄ

Käsitellessään kristittyjen puheeseen liittyviä syntejä Paavali antaa uskoville Pyhän Hengen läsnäoloon liittyvän kehotuksen. Mikä se on? Ef. 4:30.

Paavalin kehotukseen sisältyy samanaikaisesti pelottava varoitus ja sydäntä lämmittävä lupaus. Synnit toisiamme vastaan eivät ole pikku juttu seurakunnassa. Tapamme käyttää väärin Jumalalta saamaamme puhelahjaa muiden repimiseen on asia, joka tuo surua Pyhälle Hengelle (Ef. 4:25-27, 29, 31, 32). Sama varoitus löytyy jo Jesajan kirjasta: "Mutta he [israelilaiset] niskuroivat häntä vastaan ja tekivät murheelliseksi hänen pyhän henkensä, ja hänestä tuli heidän vihollisensa, joka taisteli heitä vastaan." (Jes. 63:10.)

Paavalin rohkaiseva lupaus on se, että Pyhä Henki sineitöi uskovat heti siitä päivästä lähtien, jona he vastaanottavat Kristuksen (Ef. 1:13, 14) aina lunastuksen päivään asti (Ef. 4:30). Hengen suhde uskovaan ei ole särkyvä vaan kestävä. Kun uskovat vähät välittävät sydämessä asuvasta Pyhästä Hengestä ja käyttävät Jumalalta saamaansa puhelahjaa aseena toisia vastaan, Henki ei jätä heitä, vaan Henki suree. Hengen tehtävänä on pysyä läsnä uskovissa ja merkitä heidät Jumalan omiksi aina Kristuksen paluuseen asti.

Paavali korostaa Hengen täyttä jumaluutta (Jumalan Pyhä Henki) ja Hengen persoonallisuutta, sillä hän esittää Pyhän Hengen murehtivan. (Ks. myös Room. 8:16, 26, 27; 1. Kor. 2:10, 13; 1. Kor. 12:11; Gal. 5:17, 18.)

Meidän on edettävä varoen keskustellessamme jumaluuden mysteeristä. Henki on yhtä Isän ja Pojan kanssa, ja silti erillinen niistä. "Hengellä on oma tahtonsa ja hän tekee valintoja sen mukaisesti. Hänet voidaan murehduttaa ja häntä voidaan pilkata. Tällaiset ilmaiset eivät viittaa pelkkään voimaan tai läsnäoloon. Ne ovat persoonan ominaisuuksia. Onko Henki siis kaltaisesti meidän persoonaa? Ei, me käytämme rajoitettua inhimillistä terminologiaa kuvaamaan jumalallista, ja Henki on jotakin sellaista, mitä me ihmiset emme voi koskaan olla." – Paul Petersen, *God in 3 Persons - In the New Testament* (Silver Spring, MD: Biblical Research Institute, 2015), s. 20.

Jaamme elämämme yhden jumaluuden persoonan kanssa, joka on sitoutunut kestävään suhteeseen kanssamme. Miten meidän tulisi uskossa vastata tähän hämmästyttävään totuuteen?

YSTÄVÄL- LISYYS (EI KATKERUUS)

Viittaamalla lunastuksen päivään (Ef. 4:30) Paavali kutsuu meitä pohtimaan kielenkäyttöämme Kristuksen toisen tulemisen viitekehyksessä. Jakeet Ef. 4:31 ja 32 voidaan ymmärtää neuvoksi puheen käyttämisestä erityisesti sellaisena aikana, jolloin lähestymme tuota suurta tapahtumaa.

Mitä puheeseen liittyviä asenteita ja käyttäytymismalleja meidän tulisi Kristuksen paluun valossa hylätä? Entä mitä asenteita ja käyttäytymismalleja meidän tulisi omaksua? Ef. 4:31, 32.

Efesolaiskirjeen 4. luvun viimeisessä kehotuksessa (jakeet 17-32) Paavali jälleen kieltää ensin jotakin: kuusi pahetta, jotka tulee hylätä (Ef. 4:31). Sitten hän antaa myönteisen kehotuksen olla ystävällisiä ja lempeitä ja antaa toisille anteeksi (Ef. 4:32). Perusteluna on, että ”Jumalakin on antanut teille anteeksi Kristuksen tähden” (Ef. 4:32). Kuuden paheen luettelo (Ef. 4:31) alkaa sanalla ”kaikki”, tarkoittaen siis kaikenlaista mahdollista katkeruutta, kiukkua, vihaa, riitelyä ja herjaamista sekä kaikkinaista pahuutta.

Sana ”herjaaminen” on käännetty kreikan kielen sanasta *blasfēmia*, joka jumalanpilkan lisäksi voi tarkoittaa myös ihmisten halventamista, toisin sanoen panettelua ja pahan puhumista toisista. Luettelossa mainitut asenteet (katkeruus, kiukku ja viha) saavat kiehuessaan aikaan vihaista puhetta (riitelyä ja herjaamista). Paavali haluaa demilitarisoida kristillisen puheen eli poistaa siitä tällaiset tuhoavat aseet. Kristityn arsenaalista on poistettava vihaista puhetta tuottavat asenteet. Kristillinen yhteisö voi kukoistaa vain siellä, missä seurakunnan ykseyttä vaalitaan (vrt. Ef. 4:1-16) panemalla nämä paheet syrjään.

Pahaa puhetta ei pidä niinkään tukahduttaa kuin korvata. Keskustelumme ja tekojemme ei ole tarkoitus nousta vihasta, vaan niiden motiivina tulisi olla ystävällisyys, helläsydämys ja anteeksianto, joiden perustana on korkein mahdollinen mittapuuh: anteeksianto, jonka me olemme Jumalta saaneet Kristuksessa (Ef. 4:32). Paavali esittää ”vertikaalisen anteeksiannon” (jota Jumala tarjoaa meille) mallina ”horisontaaliselle anteeksiannolle” (jota me tarjoamme toisillemme; vrt. Kol. 3:13; Matt. 6:12, 14, 15).

Miten voit käyttää sanoja niin, että ne kohottavat, rohkaisevat ja vahvistavat toisten uskoa?

KERTAUS

Lisäaineistoa: "Olkoot keskustelunne sellaisia, ettei teille jää tarvetta katua mitään. 'Älkää tuottako surua Jumalan Pyhälle Hengelle, jonka olette saaneet sinetiksi lunastuksen päivää varten.' [Ef. 4:30.] – Jos teillä on rakkaus sydämesänne, te pyritte vahvistamaan ja rakentamaan veljiänne mitä pyhimässä uskossa. Jos joku sana olisi haitaksi ystäväsi tai veljesi maineelle, älä rohkaise sellaiseen pahan puhumiseen. Se on vihollisen työtä. Ystävällisesti muistuta puhujaa siitä, että Jumalan sana kieltää tuollaisen keskustelun." – Ellen G. White, *Advent Review and Sabbath Herald*, 5.6.1888.

Kuinka seurakuntamme muuttuisi, jos jokainen meistä antaisi seuraavat lupaukset ja sitoutuisi kunnioittamaan niitä:

1. Toivon, että vaikutukseni seitsemännen päivän adventistien seurakuntaperheessä ja sen ulkopuolella olisi myönteistä, kohottavaa, uskoa vahvistavaa ja moraalista tukevaa (Ef. 4:29).
2. Pitäen mielessäni Kristuksen kutsun ykseyteen ja rakkauteen käytän enemmän energiaa niiden vahvistamiseen, jotka tekevät ja sanovat asioita, joiden uskon olevan hyviä, kuin niiden puutteiden osoittamiseen, joiden uskon olevan väärässä (Joh. 13:34, 35; Joh. 17:20–23; Ef. 4:1–6; 1. Tess. 5:9–11).
3. Kun olen eri mieltä jonkun kanssa, tuon kuitenkin kunnioitukseni tätä kanssautkovaa kohtaan selvästi esille. En kyseenalaista hänen suoraselkäisyyttään tai sitoutumistaan Kristukseen. Esitän eriävän mielipiteeni lempeästi, en ankaraasti (Ef. 4:31, 32).
4. Kristuksen paluuta odottaessani elän iloisesti etsien jokaista tilaisuutta rakentaa ja vahvistaa muita seurakunnan jäseniä (Ef. 4:29, 30; Gal. 6:2; Hepr. 10:24, 25).

Keskustelunaiheita:

1. Kerratkaa ne 11 kohtaa Efesolaiskirjeessä, joissa Paavali kuvailee jumaluuden kolmen eri jäsenen läheistä yhteistyötä ihmiskunnan pelastamiseksi. Kuinka tämä toistuva painotus vaikuttaa ymmärrykseemme kolmiyhteisestä Jumalasta? Ef. 1:3–14; Ef. 1:15–23; Ef. 2:11–18, Ef. 2:19–22, Ef. 3:1–13, Ef. 3:14–19, Ef. 4:4–6, Ef. 4:17–24, Ef. 4:25–32, Ef. 5:15–20, Ef. 6:10–20 (jossa "Herra", Ef. 6:10, viittaa Kristukseen).

2. Kuinka Paavalin neuvot kristityille sopivasta puheesta (Ef. 4:25–32) pätevät tällä tietokonevälitteisen viestinnän aikakaudella, jossa esiintyy paljon nettikiusaamista ja nimettömästi tapahtuvaa toisten maineen pilaamista?